

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 560/2022-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Kováčik Legal s. r. o., Radlinského 1729, Dolný Kubín, IČO 47 238 429, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Kováčik, proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č. k. 2 T 31/2019-627 z 10. marca 2020, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 To 28/2020-657 z 8. júna 2020 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 1/2021 z 1. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. mája 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Rožňava (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 2 T 31/2019-627 z 10. marca 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 To 28/2020-657 z 8. júna 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tdo 1/2021 z 1. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Sťažovateľ zároveň navrhuje zrušiť napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu, ako aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľ si od najvyššieho súdu uplatňuje aj finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu v spojení s napadnutým rozsudkom krajského súdu bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania pokračujúceho obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2 písm. a) a e) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení novely č. 321/2018 Z. z. na skutkovom základe tak, ako je uvedený v napadnutom rozsudku okresného súdu, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne mu bolo uložené protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a bol mu uložený ochranný dohľad na dobu 24 mesiacov. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ aj dovolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vo všeobecnosti namietal, že bol odsúdený na základe nezákonných dôkazov, ktoré boli navyše v predmetnom trestnom konaní vykonané nezákonným spôsobom. Okrem toho krajský súd mal odignorovať odvolacie námietky sťažovateľa a najvyšší súd odmietol jeho dovolanie napriek tomu, že mal dať sťažovateľovi za pravdu pri hodnotení nezákonnosti výpovedí agenta [REDAKOVANÉ] a svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

4. Sťažovateľ osobitne napáda participáciu agenta v predmetnom trestnom konaní. Sťažovateľ v prvom rade tvrdí, že príslušnej trestnej činnosti sa dopustil po naliehaní tohto agenta a tiež pod vplyvom svojej nepriaznivej finančnej situácie. Ďalej namietal, že tento agent sa s ním stretol viackrát, pričom tieto stretnutia mal aj sám iniciovať. Sťažovateľ v tomto kontexte poukázal na to, že ak by došlo k jeho zatknutiu už po prvom stretnutí s agentom, hrozil by mu nižší trest. Okrem toho k neexistencii záznamu svojho prvého stretnutia s agentom (17. apríla 2019) uviedol, že obava orgánov činných v trestnom konaní o život, resp. zdravie agenta bola úplne nepodložená, pretože sťažovateľ bol v minulosti odsúdený iba za drogovú trestnú činnosť, a nie za násilné trestné činy. Táto okolnosť má podľa sťažovateľa preukazovať, že na tomto prvom stretnutí, z ktorého nie je obrazovo-zvukový záznam, bol sťažovateľ agentom navádzaný na spáchanie trestnej činnosti. Čo sa týka obrazovo-zvukových záznamov ďalších stretnutí agenta so sťažovateľom 30. apríla 2019, 30. mája 2019 a 16. júna 2019, tieto boli podľa sťažovateľa vykonané nezákonným spôsobom. Konkrétne v rozpore s § 270 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), podľa ktorého je súčasťou výkonu tohto dôkazu aj správa o tom, akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený alebo získaný, no okresný súd sa pri ich vykonaní obmedzil iba na konštatovanie, že boli vyhotovené na základe príkazu sudcu Okresného súdu Košice I č. k. OS KEI-V-39-1/19-8Nt zo 4. apríla 2019 na obdobie od 5. apríla 2019 do 4. októbra 2019, spolu s informáciou, kde sa záznam vykonal.

5. Ďalšou sťažovateľovou námietkou nezákonnosti dôkazu bola jeho výhrada proti agentovi, že tento v rámci jedného z ich stretnutí vyhotovil obrazovo-zvukový záznam aj v bydlí sťažovateľa. Sťažovateľ totiž dôvodil, že oprávnenie agenta vyhotovovať obrazovo-zvukové záznamy sa nevzťahuje na obydlie, ibaže by splňal aj podmienky podľa § 114 ods. 2 Trestného poriadku

(v tomto kontexte predchádzajúci súhlas predsedu senátu, pozn.), čo ale v tomto prípade nebolo splnené.

6. Sťažovateľ napádal aj samotný výsluch agenta na hlavnom pojednávaní 16. januára 2020. Sťažovateľ opísal situáciu pred podaním svojho stanoviska k obžalobe, keď jeho obhajca požiadal sudcu o vypnutie prenosových zariadení na prenos obrazu a zvuku, teda dvoch obrazoviek, z ktorých na jednej bol obrazový prenos z Okresného súdu Košice I, na ktorej bolo vidno náhradného sudcu JUDr. Arpáda Koreňa a agenta, ktorý mal na hlave kuklu, a na druhej obrazovke bol záznam z pojednávacej miestnosti na Okresnom súde Rožňava. Práve z dôvodu, že na obrazovke už videl, že v miestnosti na Okresnom súde Košice I sa už nachádza agent, z opatrnosti požiadal sudcu o vypnutie týchto prenosových zariadení, aby náhodou nedošlo k situácii, že agent bude mať možnosť pomocou prenosového zariadenia byť oboznámený s výsluchom obžalovaného, ktorý mal nasledovať. Konajúci sudca dal technikovi pokyn na vypnutie prenosových zariadení, ktorý sa vizuálne prejavil tak, že obidve obrazovky boli zhasnuté. Nasledoval výsluch obžalovaného. Po skončení výsluchu dal konajúci sudca pokyn na zapnutie prenosových zariadení na účely výsluchu agenta. Pred samotným začatím výsluchu agenta náhradný sudca JUDr. Arpád Koreň požiadal obhajcu, aby počas výsluchu agenta nemanipuloval s mobilným zariadením, teda s jeho mobilným telefónom, lebo to ruší prenos. Na následnú otázku obhajcu, odkiaľ vie, že manipuloval s mobilným zariadením, uviedol, že to videl, keď sledoval záznam pojednávania. Na základe uvedeného sťažovateľ špekuloval, že počas jeho následného výsluchu nebol vypnutý nielen obraz (ktorý mal sledovať náhradný sudca), ale ani zvuk a náhradný sudca o tejto okolnosti následne klamal. Tieto sťažovateľove špekulácie podľa neho zakladajú pochybnosť o zákonnosti následného výsluchu agenta, pretože tento mohol byť podľa sťažovateľových domnienok oboznámený so sťažovateľovou výpoveďou ešte pred tým, ako sám vypovedal.

7. Napokon sťažovateľ namietal, že agent ([REDACTED]), ako aj svedkovia [REDACTED] a [REDACTED] vypovedali v rozpore so zákonom, pretože na pojednávaní, na ktorom boli vypočutí, neuviedli osobne celý text prísahy podľa § 265 Trestného poriadku, ale po prečítaní tejto prísahy sudcom osobne iba uviedli, že prisahajú.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ako aj práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie (čl. 8 dohovoru) napadnutými rozsudkami okresného súdu a krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

9. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

11. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie týchto práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnutý rozsudok okresného súdu bol predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podaného odvolania. Konanie o tomto odvolaní bolo skončené napadnutým rozsudkom krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia práva na spravodlivý proces a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie napadnutým rozsudkom okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

13. Sťažovateľ tiež namietal porušenie práva na spravodlivý proces a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie aj napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým krajský súd v konečnom dôsledku zamietol jeho odvolanie (zmenil zaradenie

sťažovateľa z ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia na ústav na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pozn.). Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie.

14. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu mal k dispozícii účinný prostriedok nápravy (vo forme dovolania), ktorý využil a o ktorom bol oprávnený a povinný rozhodnúť orgán verejnej moci (najvyšší súd), ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu. Rozhodovacia činnosť všeobecných súdov všetkých stupňov (vrátane dovolacieho) pritom v zásade pokrýva celý rozsah základných práv spojených s trestným konaním, ktorý je relevantný pre konanie o ústavnej sťažnosti, keďže všeobecné súdy plnia úlohu nielen ochrancov zákonnosti, ale aj prvotných ochrancov ústavnosti. Právomoc ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preto (okrem výnimočných prípadov) uplatniteľná až po vyčerpaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré právna úprava subjektom zúčastneným na konkrétnom konaní pred orgánom verejnej moci v záujme ochrany ich práv (vrátane základných práv a slobôd) poskytuje.

15. V tejto časti ústavný súd konštatuje, že námietky, ktoré sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vyčítal napadnutému rozsudku krajského súdu (nezákonné dôkazy), si uplatnil aj vo svojom dovolaní v rámci príslušných dovolacích dôvodov. Pretože najvyšší súd sa v dovolacom konaní zaoberal týmito námietkami sťažovateľa, ústavný súd s ohľadom na princíp subsidiarity odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj vo vzťahu ku krajskému súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

16. Najvyšší súd v napadnutom uznesení skutočne uznal, že odvolací súd nezareagoval na sťažovateľove námietky týkajúce sa formy prisahy svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a podozrenia, že svedok [REDAKOVANÉ] sa ešte pred svojou výpoveďou oboznámil s výpoveďou samotného sťažovateľa, dospel však k záveru, že vzhľadom na zjavný nedostatok obsahu týchto námietok (ktoré zopakoval sťažovateľ aj vo svojom dovolaní, ako aj vo svojej ústavnej sťažnosti – body 6 a 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia) postačí, ak sa s nimi vysporiada dovolací súd v rámci posúdenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

17. Najvyšší súd preto v napadnutom uznesení uviedol: „... že náhradný sudca tak počas hlavného pojednávania, ako aj v ním spísanom úradnom zázname konštatoval, že prenos zvuku bol vypnutý, pričom najvyšší súd nevzhliadol dôvod, pre ktorý by nemal sudcovi veriť. Navyše nič nenasvedčuje tomu a obvinený to ani netvrdí, že by agent svoju výpoveď prispôboval výpovedi obvineného, a teda že by v dôsledku postupu súdu prvého stupňa došlo ku konkrétnemu závažnému dopadu na práva obvineného z materiálneho hľadiska.“ Ústavný súd v tomto kontexte úplne súhlasí s hodnotením najvyššieho súdu a dodáva, že popri výslovnom pokyne konajúceho sudcu na vypnutie prenosových zariadení a jednoznačnom tvrdení náhradného sudcu, že zvukový záznam bol vypnutý, sťažovateľovo ničím nepodložené tvrdenie, že zvukový záznam v skutočnosti vypnutý nebol, nie je vôbec spôsobilé spochybniť zákonnosť výpovede agenta – svedka [REDAKOVANÉ].

18. Rovnaký záver platí aj pre sťažovateľovo spochybňovanie zákonnosti prísahy svedkov. Ústavný súd súhlasí so záverom najvyššieho súdu, že napriek formálnemu pochybeniu (text prísahy nepredniesli samotní svedkovia) vzhľadom na kontext situácie bolo nepochybné, že svedkovia boli oboznámení so zákonným textom prísahy a jej obsahu porozumeli, čo vyjadrili slovom „prisahám“ po prečítaní prísahy sudcom. V tomto zmysle nemala táto sťažovateľova námietka žiadnu ústavnoprávnu relevanciu vo vzťahu k označenému právu na spravodlivé konanie a najvyšší súd postupoval správne, ak napriek tomu, že odvolací súd na túto námietku nereflektoval, nepristúpil k zrušeniu jeho rozhodnutia, ale s predmetnou námietkou sa vysporiadal sám v napadnutom uznesení.

19. K námietkam sťažovateľa, ktoré smerovali proti použitiu agenta, najvyšší súd uviedol, že nebolo možné akceptovať ani výhradu obvineného, že počas prvého stretnutia agenta so sťažovateľom nebol vyhotovovaný obrazovo-zvukový záznam. Najvyšší súd uviedol, že ide o «... bežný, obvyklý, štandardný postup v takýchto situáciách, ktorý tak vyšetrovateľ, ako aj prokurátor vysvetlili, a s ktorým sa tak okresný, ako aj krajský súd stotožnili. Orgány činné v trestnom konaní vysvetlili, že v prípade použitia agenta spravidla príslušník policajného zboru v utajení preniká do kriminálneho prostredia, v ktorom pôsobí, pritom si jednak potrebuje získať dôveru osôb páchajúcich trestnú činnosť a jednak je potrebné ochrániť jeho život a zdravie. Z taktických dôvodov preto agent spravidla na prvé stretnutie nenosí techniku umožňujúcu mu vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov. Na tomto závere nič nemení ani námietka dovolateľa, že v minulosti sa násilnej trestnej činnosti nedopustil, a preto uňho nebol predpoklad, že by mohol agentovi v prípade odhalenia predmetnej techniky ublížiť, keďže obvinení v čase použitia agenta bol osobou, ktorá sa v minulosti už „drogovej“ trestnej činnosti dopustila, bola z tohto dôvodu vo výkone trestu odňatia slobody a opätovne bola dôvodne podozrivá zo spáchania v podstate rovnakej trestnej činnosti, čo skôr nasvedčuje pomerne veľkej odhodlanosti obvineného sa trestnej činnosti, a teda porušenia zákona bez ohľadu na následky dopustiť (vo výkone trestu odňatia slobody už bol), preto ani podľa názoru najvyššieho súdu nebolo možné od agenta spravodlivo požadovať, aby sa vystavil riziku, že tentokrát to nebude „len“ drogová, ale aj násilná trestná činnosť. Navyše aj keby neexistovala obava, že v prípade odhalenia by mohol obvinený agentovi na živote a zdraví ublížiť, každopádne jeho odhalením by sa zmarila možnosť stíhania trestnú činnosť objasniť.». K námietke, že na samotnú trestnú činnosť naviedol sťažovateľ agent, najvyšší súd uviedol, že z výpovede agenta, ním vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov, ako aj z výpovede svedka [REDAKOVANÉ], vyplýva pravý opak, teda že sťažovateľ sám iniciatívne ponúkal agentovi väčšie množstvo „tovaru“, než na akom sa dohodli (30. mája 2019). Sťažovateľovu verziu o návode agenta na trestnú činnosť podporovala iba samotná výpoveď sťažovateľa, ale pri prevahe dôkazov svedčiacich o opaku mu súdy nižšieho stupňa v kontexte predmetnej trestnej veci nemohli uveriť.

20. K sťažovateľovmu spochybňovaniu samotných obrazovo-zvukových záznamov vyhotovených agentom najvyšší súd poukázal na to, že samotné nedodržanie presnej procesnej formy spočívajúcej v tom, že správa o spôsobe a osobe vyhotovenia predmetných záznamov nebola podaná súčasne s ich prehratím, nemá žiadny materiálny dopad na práva sťažovateľa, a teda ani vplyv na celkovú spravodlivosť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru. Navyše sťažovateľ a ani jeho obhajca túto okolnosť nenamietali na hlavnom pojednávaní, na ktorom došlo k prehratiu týchto obrazovo-zvukových

záznamov. Zároveň vzhľadom na okolnosti samotného prípadu je zrejmé, že predmetné záznamy vyhotovil Policajný zbor na podklade príkazu sudcu pre prípravné konanie.

21. Napokon k sťažovateľovej námietke, že agent nemal oprávnenie vyhotovovať obrazovo-zvukové záznamy v jeho obydli, najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol: „... agent môže vstúpiť do obydlija so súhlasom oprávnenej osoby (§ 117 ods. 9 Trestného poriadku), čo v prejednávanej veci splnené bolo a zároveň je oprávnený použiť informačno-technické prostriedky (§ 117 ods. 13 Trestného poriadku, ktorými sú okrem iného aj technické prostriedky a zariadenia určené na vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov (§ 10 ods. 20 Trestného poriadku), pritom z ustanovenia § 117 ods. 13 Trestného poriadku neplynie žiadne obmedzenie vo vzťahu k použitiu informačno-technických prostriedkov agentom ani pri ich použití v obydli [okrem pravidla, že agent musí mať vstup do obydlija (nie na použitie technických prostriedkov) súhlas oprávnenej osoby]. Ustanovenie § 117 Trestného poriadku je tak podľa názoru najvyššieho súdu vo vzťahu k ustanoveniu § 114 Trestného poriadku ustanovením špeciálnym (osobitne - špeciálne upravuje použitie informačno-technických prostriedkov agentom a jeho vstup do obydlija), čo znamená, že § 114 Trestného poriadku sa v prípade použitia § 117 Trestného poriadku, ktoré má z dôvodu špeciality v prípade postupu agenta prednosť, nepoužije. Z uvedeného podľa názoru najvyššieho súdu potom plynie, že podkladom na použitie informačno-technických prostriedkov agentom v obydli je príkaz na použitie agenta za predpokladu, že agent disponuje súhlasom oprávnenej osoby na vstup do obydlija, pričom na tento účel už nie je potrebné duplicitne (nadbytočne) vydávať príkaz na vyhotovovanie obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku (ktorého vydanie je namieste, ak obrazovo-zvukový záznam nevyhotovuje agent).“

22. Z už uvedených bodov v tejto stati vyplýva, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal dovolacími námietkami sťažovateľa (ktoré sú prakticky totožné s námietkami vyjadrenými v jeho ústavnej sťažnosti, pozn.), pričom jeho závery sú úplne logické a zrozumiteľné a ústavný súd sa s nimi plne stotožňuje. Samotný fakt, že najvyšší súd nepostupoval podľa predstáv sťažovateľa, nemôže predstavovať porušenie práva na spravodlivý proces. Ústavný súd dodáva, že obsahom dovolacích námietok sťažovateľa, ktoré zopakoval aj vo svojej ústavnej sťažnosti, bol vypätý formalizmus, a preto aj keď vo viacerých prípadoch nepostupovali okresný súd a krajský súd ideálnym spôsobom, ich prípadné pochybenia nemali vzhľadom na už uvedené okolnosti predmetného prípadu žiadny dopad na sťažovateľom označené práva.

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

24. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a sťažovateľom označeným právom na spravodlivý proces a právom na rešpektovanie súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu